

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om Tillæg til Lovene om Søneringen af 19de Februar 1861 og 11te Februar 1863.

(Første Behandling findes i Tidenden Spalte 33—34).

Der var til denne Behandling stillet følgende Ændringsforslag:

Til § 3.

Af Carstensen og Schlegel:

1) Efter „Naar“ i næstsidste Linie sættes „“ istedetfor „“, og Resten af Stykket udgaa.

Af Frandsen:

2) I Stedet for „naar først — Befarenhed“ i de to sidste Linier sættes: „og godtgjør at have faret i 3. Maaneder med Dampskib“.

Formanden: Ændringsforslagene ville komme til Afstemning i den Orden, hvori de ere opførte, saaledes at, hvis det første vedtages, det andet bortfalder.

Schlegel: Jeg skal blot med nogle faa Ord omtale det Ændringsforslag, som jeg har stillet i Forening med et æret Medlem for 1ste Kredts (Carstensen). Vi have haft nogen Betænkelse ved at foreslaa Ændringer til § 7, saaledes som der ved første Behandling blev hentydet til. Det maa nemlig erkjendes, at man ved at forandre § 7 i den antydede Retning let vilde komme til at give Paragrafen et andet Indhold end tilfattet. Desuden er der den Forskjel, at medens § 3 giver Skibsføreren en Ret, giver § 7 kun Indenrigsministeren en Ret til at gjøre Undtagelse fra de almindelige Regler. Vi have indskrænket os til at foreslaa, at Slutningen af § 3 skal udgaa. Den Bestemmelse, der findes i Slutningen af § 3, vakte i det Mindste hos mig adskillige Betænkelse ved Sagens første Behandling; men jeg indrømmede allerede dengang, at der kunde anføres ikke lidt til Fordel for den, og jeg kan ikke ønske at stille Forslag om mere indgribende Ændringer i Lovforslaget end absolut nødvendigt. Jeg maa tilføje, at jeg siden Sagens første Behandling har gjort mig Umage for at konferere med saamange kyndige Mænd, som jeg er kommen til at tale med, angaaende deene Sag, og derved ere mine Betænkelse yderligere blevne formindskede, saa at jeg kan slutte mig til § 3 alene med den Ændring, som jeg har været med til at foreslaa. Blandt de kyndige Mænd, med hvilke jeg har haft Leilighed til at konferere, har jeg ikke truffet en eneste, der turde forsvare Bestemmelsen i Slutningen af § 3; jeg har kun

mødt en enstemmig Udtalelse af, at det ikke gaar an at stille Sagen i den Grad paa Hovedet, at en Kapitaen skal kunne fritages for visse Kundskaber, naar blot Styrmænd har dem. Det vilde i det praktiske Liv være overmaade uheldigt ja uigjennemførligt. I de Tilfælde, hvor der er særlig Brug for saadan Kundskab, gjælder det som oftest at handle i Diebliffet, der er knap Tale om Minuter, og der kan ikke være Tale om, at vedkommende Kapitaen paa nogen heldbringende Maade kan konferere med Styrmænd, saa at der ikke bliver andet tilbage end at sige til Styrmænd: Tag Du Kommanden. Det er imidlertid et Forhold, som vistnok maa indrømmes at være fuldstændig skjævt, da Kapitaen dog er den, som skal bære Ansvar. Dertil kommer, at Bestemmelsen vil gjøre ligefrem Skade. Som Forholdene nu ere, føler den dygtige og samvittighedsfulde Skibsfører, der ikke tidligere har faret med Dampskib og nu af et Nøderi udvælges til at føre et saadant, sig selvplagelig forpligtet til at gjøre sig bekendt med Dampskibsfarten, forinden han tiltræder sin Stilling. Det vilde imidlertid, saaledes som fremhævet i det andet Thing, have ikke saa faa Ulemper for den ældre Mand, om han skulde erhverve sig denne Indsigt derved, at han skulde give sig til at fare som Styrmænd, hvilket jo var tilfattet i et tidligere Lovforslag; men det sker derved, at den Paagjældende gjør en enkelt Rejse med Dampskib, paa hvilken Rejse han gjør sig Umage for at blive bekendt med Alt, hvad der kan have Interesse for ham i hans nye Stilling. Derved erhverver han sig altsaa den Kundskab, han mangler, og som han anser for sin Pligt at erhverve sig, i det jo ikke blot det juridiske Ansvar ved at føre Skib, men ogsaa det fulde moralske Ansvar derfor paahviler ham. Ved nu imidlertid at beholde Bestemmelsen i § 3 uforandret forekommer det mig, at man vil tage fra ham noget af det moralske Ansvar, idet han med Loven i Haanden kan sige: Jeg bryder mig ikke om at gjøre denne Tur; thi naar jeg blot har en Styrmænd med den tilstrækkelige Dggtighed, er det nok. Det er altsaa en Svækkelse af det Ansvar, der nu paahviler ham, og som han utvivlsomt bør have. Svad det af det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Frandsen) stillede Ændringsforslag angaar, da kan jeg i og for sig ikke have noget Særligt imod det. Det søger at stille en Betingelse, som naturligvis altid er lidt mere end ingen Betingelse; men jeg maa tilstaa, at nogen stor Vægt tillægges jeg det heller ikke. Det skal for det Første erkjendes, at det er et Bånd, der herved lægges paa Skibsføreren, og at man ikke bør lægge dette Bånd paa ham, naar man ikke selv tror, at det er nødvendigt. Jeg udtalte for, at den Maade, hvorpaa Skibsføreren nu erhverver sig den fornødne Kundskab, er ved at gjøre en kortere eller længere Rejse — jeg tror just ikke, at den er saa overmaade lang — med et Damp-